

ANDREEA RUSSO

**FATA
CU
VISE
ALB
NEGRU**

— ediția a II-a —

//bestseller

Ador deșteptătorul. Zilnic are grija să îmi amintească că trăiesc, e acel gen de alarmă ce nu-mi permite să uit că prezentul nu poate fi amânat.

Vreau să mă trezească, să mă grăbească să trăiesc, să mă fugărească pe scări și să mă îndemne să trântesc uși din grabă, să mă ajute să savurez doar o gură din ceaiul de dimineață, după care, tot acest deșteptător, să mă fugărească spre tren sau spre orice mijloc de transport pentru a ajunge fără întârzieri unde am nevoie. Aș fi fericită.

Doresc să mă enervez pe culoarea roșie a semaforului și pe ambuteiaje, pe liftul ce și-a închis ușile drept în fața mea și pe patiseria ce nu are gogoașele mele preferate dimineață. Pe pisica cea neagră care mi-a tăiat calea și pe

șoferii neatenți, pe fețele înăcrite ale trecătorilor și pe simplul fapt că mă grăbesc zi de zi, dimineață de dimineață, să trăiesc.

Sună deșteptătorul, întorc capul spre dreapta, nu îl opresc. Eram trează de mai mult de două ore înainte ca acesta să sune, și aşa se întâmplă zilnic. Oare de ce îl mai activez dacă mă trezesc înainte să sune? Probabil că îmi doresc să simt ceea ce simte orice om când se trezește, o ură față de deșteptător și o dorință de a dormi mai mult. La mine totul e invers.

Diminețile au un miros aparte, un miros de un nou început sau de o posibilitate de a trăi aşa cum îmi doresc, de parcă diminețile trecute au fost niște foi albe pe care am exersat, iar azi trebuie să susțin proba, azi trebuie să scriu totul corect.

Astăzi voi susține un nou examen. Să-l numesc examenul curajului? S-ar putea. E un examen diferit de celelalte pentru că nu are reguli ce trebuie memorizate, nu necesită calcule, statistici și probabilități, e un examen al faptelor. Cel mai dur și efectiv, cel mai real și mai folositor.

Niciodată nu mă voi simți pregătită pentru un astfel de examen, totuși azi, în sfârșit îl voi trece.

Astfel, niciun accesoriu cotidian, niciun obicei, nimic din ce e valid pentru alții, nu e în stare să mă facă să simt ceea ce nu mă caracterizează.

REALITATE

Sub nasul meu stă farfuria cu micul dejun, iar e tacere, ridic ochii și-l văd, mereu e îmbrăcat în costum și poartă o cravată neagră. În ultimii doi ani, de ziua lui, i-am luat câte o cravată, dar nu de culoare neagră. Niciodată nu l-am văzut purtându-le, niciodată nu am îndrăznit să întreb de ce nu o face. Mă gândesc că are motive.

Probabil că religia mea se numește *Motive*. Cred că fiecare are motive serioase conform căroră face anumite alegeri. Le accept. Alegerile. Nu doresc să aflu care sunt motivele, îmi este suficient să știu că acestea există. Nu sunt sigură în cine am încredere mai multă, în oameni sau în motivele lor.

Doar că de data aceasta nu pot să îi accept alegerea ori motivele, nu pot să accept nimic.

Dacă accept alegerile lui, le ignor pe ale mele, ceea ce nu e corect. Nu trebuie să renunțăm la noi de dragul altuia, sunt șanse să ne transformăm într-un gol.

Simt că ceva lipsește și realizez că doar el poate să mă ajute, de parcă joc un rol străin și locul meu nu este pe această scenă. Cred că e timpul să mă ridic și să plec fără explicații, fără rămas-bun. Așa cum plec dintr-un local după ce am luat masa, așa cum plec de la teatru după ce am privit spectacolul, așa cum plec din viață, din momentul în care nu mai am ce face în ea. Însă continu să stau așezată pe scaun și să-l privesc.

Îl privesc deși nu-l văd clar, e ca un puzzle care conștient nu permite să fie completat, mereu îi lipsește o piesă pe care o ascunde. În pofida a toate, observ ochii lui triști, singuratici ce simt același gol ca și mine. Doi oameni goliți de stări într-o odaie pustie.

Detestă să vorbească mult, mereu e puțin distant, însă ține la mine, se simte. Și-a terminat micul dejun, s-a ridicat, s-a apropiat și m-a sărutat pe frunte, după care a plecat.

Mereu pleacă și închide ușa în urma sa, iar eu aş vrea să-l opresc și să-l rog să mă ia cu el. Doar că ușile închise adesea rămân închise, e nevoie de curaj pentru a le deschide.

VIS ALB-NEGRU

Sală enormă a operei mă cucerise, priveam în sus spre ornamentul de pe tavan și peretei. Apăreau din ce în ce mai mulți spectatori care se așezau la locurile cuvenite. Mă gândeam că iată acum, la operă, are loc viața. În dependență de cât achităm pentru bilet, aşa și ne așezăm, cineva pe locuri mai bune, altcineva pe locuri mai puțin bune. Totuși unii sunt invitați, pentru unii altcineva achită locul, aşa că aceștia nu știu ce înseamnă să muncești și să-ți meriți locul. Totul e atât de absurd și logic în același timp, exact ca în viața reală.

Simt o privire îndreptată spre mine, întorc capul, un Tânăr drăguț îmi zâmbește:

— Îți place aici?

Probabil că mă cunoaște, îi zâmbesc gingăș drept răspuns.

— Da, enorm. Se pare că în câteva clipe are să înceapă.

Sala e plină, liniștea se face tot mai apăsătoare. Ne ridicăm cu toții pentru a aplauda orchestra care-și face apariția pe scenă. Fiori și ochi înlăcrimați de la frumusețea pe care o aud. Simt cum pătrund într-o lume nouă, străină, dar primitoare. M-am regăsit prea târziu, asta era în capul meu, m-am regăsit prea târziu.

Aici și acum îmi permit să devin amnezică. Fără griji, obligații sau teama de a nu reuși. Simt o libertate de invidiat. Se pare că muzica este cheia libertății. Cred că din această cauză nu renunț la ea niciodată.

Brusc sala a devenit goală, m-am ridicat în picioare, dar nu vedeam pe nimeni, pe scenă apăruse Tânărul care nu demult era lângă mine:

— Ce ai văzut? Ce ai simțit? La ce te-ai gândit?

— Mă gândeam că prea târziu m-am regăsit. Priveam la vioriste, violonceliste, la pianist, la toți în ansamblu și la toți individual.

Oare ce simt ei? Oare realizează că datorită lor mă eliberez de presiunea prezentului, că nu gândesc altceva decât sunet și placere. Atât de mult doresc ca acest sentiment să fie reciproc, ei să mă elibereze prin muzica lor de prezentul ce mă preocupă, iar ei să se elibereze de prezent prin muzica ce o creează. Să simțim la unison această libertate.

— Și ce ai văzut?

— Am văzut totul în alb-negru.

— Alb-negru?

— Da, mereu văd visele în alb-negru.

REALITATE

Noaptea e prea lungă, soarele încă nu a răsărît, iar eu aştept să sună deşteptătorul, mai sunt două ore de aşteptare, ce aş putea face în două ore?

Două ore. Mult sau puțin? Probabil mult, dar, probabil și puțin. Timp de două ore îți poți schimba viața radical, simplu, luând o decizie de care îți e frică. Poți atinge succesul sau poți să te prăbușești în eșec. Sunt două capete. Dar mijlocul? Da, există și un mijloc. Evident. Doar că acest mijloc este evitat, acesta reprezintă o stabilitate și o monotonie apreciată de către puțini. Cei mai mulți se află anume la mijloc, aceștia țin balanța, ei sunt cei mai importanți, dar ei își nu se consideră aşa. Trist. Vreau să fac parte din această categorie, doar că până

atunci e nevoie să prind curaj ca în două ore să schimb totul. Cine a zis că firescul nu are nevoie de timp?

Întind mâna după căști și ascult, îmi reamintesc muzica din vis, aş compara, dar urăsc comparațiile stupide.

Cobor scările, îl văd din spate, deja mănâncă, încă nu și-a pus sacoul, e doar în cămașă. Sunt sigură că îmi audă pașii, trec pe alături:

- Bună dimineața, zic eu.
- Bună dimineața, cum ai dormit?
- Bine, mulțumesc.

Abia am reușit să văd ce am în farfurie că el deja se ridică și pleacă. Din nou nu am vorbit, deși mi-am dorit asta. Și aşa zilnic se închid ușile discuțiilor dorite, dar nerostite.

Viteză e ceva periculos, probabil anume sesizarea acestui pericol m-a făcut să mă îndrăgostesc și mai mult de motocicletă. Pentru acest oraș, sunt doar o puștoaică pe o motocicletă neagră care se ia la întrecere

cu vântul, doar că pentru mine reprezint ceva mai mult, motiv pentru care mă iau la întrecere cu propriile puteri și ambicioii. Am nevoie de curaj, iar atunci când simt viteza, simt și curajul.

Oamenii curajoși sunt o raritate. Curajul în sine e un fenomen rar. Cu toate că trăim timpuri pașnice, ne este frică de propria opinię, vizuire și de propriul scop. Ne este frică de noi și ne este frică de viața noastră. Doar oamenii curajoși trăiesc cu adevărat. Ceilalți îi invidiază.

Parchez și cu pași grăbiți mă îndrept spre biroul lui, toți mă privesc, dar asta nu contează, deschid ușa, cea pe care el a închis-o azi-dimineață și-i zic tot ce am de zis. Tace. Oare este vreun leac împotriva tăcerii? Leac pentru doi concomitent, pentru cel care tace și pentru cel care suportă această tăcere, la pachet, căci ambii suferă. Ar trebui sugerată o asemenea idee doctorilor, cel care o va crea, peste noapte are să devină miliardar. Probleme globale, probleme particulare.